

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

КРИЇВКА

На язика відчувався присмак смерті. Всього за мить до цього Айла Краун відчинила криївку, що ховалася в Дзеркальному палаці. Усередині вирувала сила, шепотіла мовою, яку дикунка не розуміла, і посилала клич до самісіньких глибин її нутра. Це було щось важливе, щось очевидне, мовби відповідь на запитання, яку вона колись знала, але чомусь забула.

Поки решта закинутого палацу перетворювалася на руїни, ці двері лишалися замкненими протягом усієї епохи проклять. Її предки боролися за збереження цієї таємниці, і єдиним ключем була її корона. Тож, коли вона потягнула на себе двері, які пронизливо заскреготіли, Айла подумала, що, певно, вони сховали цю криївку так далеко від людського ока не просто так.

Вона зазирнула досередини, а її серце калатало, як навіжене. Та перш ніж вона встигла розгледіти бодай щось, сила прорвалася крізь щілину і ударом в груди швиргнула дівчину через усю кімнату.

Двері негайно ж зачинилися.

На мить запала тиша. Сказати б, цілковите заспокоєння, яке тепер було рідкісною і такою бажаною розкішшю. Айла тільки того й жадала, зважаючи на все, що вона пережила за останній час. Заспокоєння від болю, який пульсував у її грудях там, де в її серце ввігналася стріла. Заспокоєння від думок, які поїдали мозок, немов хробаки, що частувалися падаллю. За останні тижні вона стільки всього втратила і стільки всього здобула, та все ж втрати переважали здобутки.

Нарешті, бодай на коротку мить, у її голові запанувала тиха порожнеча.

Та коли Айла вдарилася головою об кам'яну підлогу, тиша розчинилася — і її заступило видіння жорстокої різні.

Тіла. Закривавлені. Обвуглені. Вона не могла розпізнати, до яких народів належали ці люди; вона бачила лише шкіру та кістки. Темрява розповзалася по трупах, мов розлите чорнило, але вона не осідала, не залишала плям і не зникала.

Ні. Вона просто поглинала все на своєму шляху.

Зжерши решту тіл, темрява зненацька обернулася до Айли. Простягнула свої пазурі, холодні й огидні, мов відтяти кінцівки. Вона не встигла навіть поворушитися, коли темрява розтулила їй уста і змусила напитися нею. Айла спробувала відновити дихання, однак відчула тільки смак смерті.

Усе — зорі, місяць та сонце — згаснуло, немов то були лише свічки, що їх задули одну за одною.

І тоді заговорила темрява.

— *Айло*, — промовила вона Грімовим голосом. — *Повернися до мене. Повернися...*

Вона заплющила очі й негайно розплющила, проте знову опинилася в Дзеркальному палаці. Заломлене проміння сонця і вузлувате гілля шкреблися досередини крізь віціліле скло, неначе тягнули до неї свої руки.

А ще тут був Оро. Він миттю кинувся до неї і загорнув у свої обійми. У вираженні емоцій він завше був стриманий, тож жах, який підкорив навіть його, не міг не викликати занепокоєння.

Айла піднесла руку до обличчя: кров цебеніла по щоках з її носа, вух та очей. Вона дивилася на свої закривавлені пальці і продовжувала думати про те, що побачила.

Що це було? Видіння?

Попередження від Гріма про те, що станеться, якщо вона не повернеться до нього?

Цього вона не знала, однак дещо все ж стало зрозуміло: щойно вона відчинила ті двері, щось негайно зачинило їх. У тій криївці щось таки було.

І те «щось» аж ніяк не бажало, щоб Айла знайшла його.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ПРАВДА І БРЕХНЯ

— Воно відторгнуло мене, — сказала Айла.
— Але вона більше нічого не розуміла. Сила сама кликала її, вона це відчувала. Тоді чому двері не пустили її?

Золота корона Оро зблиснула на сонці, коли він відхилив голову назад, вивчаючи її поглядом. Він стояв поодаль від її ліжка, в протилежному кутку кімнати.

Ну і нехай. Навіть на такій відстані їх усе ще пов'язувала невидима нитка. Нитка кохання.

Нитка сили.

— Ти не готова, — нарешті озвався король. — І навряд чи твоя корона — це єдиний ключ. Якщо ці двері не так просто відчинити, на них може бути закляття, яке не дозволяє підступитися нікому, крім правителя дикунів.

— Але ж я...

— Який опанував свої сили.

Он як.

Айла зареготала. А як тут не зареготати? Не дивно, що острів продовжує нагадувати їй про те, що вона не

на своєму місці. Це вже починало перетворюватися на відверте знуцання.

— У такому разі ці двері ніхто так і не відчинить, — відказала вона, втупившись у стіну.

Нині єдиними дикунами, які опанували свої сили достатньою мірою, були наставниці Айли. Та якби вони трапилися їй на очі бодай ще раз, вона б поквиталася з ними за вбивство її батьків. І за всю ту брехню, якою вони її годували.

Здавалося, тиша закипає і вирує довкола неї. Дівчина буквально відчувала, як її оточувало занепокоєння Оро, його лють впереміш із турботою про неї. Вона ледь не закотила очі. Що ж, з нею траплялися речі і гірші, ніж якісь там набундючені двері, що жбурляють її кімнатою.

Її дратував його неспокій, а ще її дратувала своя власна лють, яка загартовувалася жаром всередині неї, мов лезо, і яка так легко виплескувалася на чийсь невинну турботу про неї. Щоправда, останнім часом вона загалом не надто добре давала лад своїм емоціям. Іноді, прокинувшись, Айла навіть не мала сил встати з ліжка. А ще іноді вона телепортувалася на Дикий острів, просто аби прокричатися.

— Я навчу тебе, — мовив Оро.

— Але ж ти не дикун.

— Не дикун, — визнав він. — Але я вже опанував сили чотирьох інших народів. Вони всі різні, але застосовуються схожим чином, — він говорив ніжно, ніжніше, ніж вона на це заслуговувала. — Саме так я і зміг скористатися твоїми силами.

Саме так він її і врятував. Вона б зварилася живцем у серцевині острова, якби там, у Дзеркальному палаці,

Оро не скористався її силами завдяки зв'язку між ними. Тоді вона сама і дізналася, що насправді відчуває до нього. Те, що він міг користуватися її силами, означало, що вона любить його.

Хоч вона до кінця і не знала, що воно таке — та любов.

Вона любила своїх наставниць.

Вона любила Селесту.

До якогось моменту вона навіть любила Гріма.

Видіння. Смерть, темрява і занепад. Це була погроза? Віщування майбутнього?

Грімова підвіска тепер тиснула на її груди ще сильніше. Айла не могла її зняти, хоч би як намагалася. Застібка не піддавалася. Здавалося, позбутися підвіски фізично неможливо. Дівчина єдина відчувала її на собі, а Оро навіть не знав про її існування.

Грім, мабуть, такий самий, подумалося Айлі. Так само вперто відмовляється відпустити її. Невже він справді здатен убивати людей, аби лише отримати її?

— Я маю тобі дещо сказати.

Насправді вона не збиралася нікому про це розповісти. Може, якби справа стосувалася лише її самої, вона і не стала б. Вона власноруч зняла прокляття і заслугувувала на перепочинок, щоб отямитися. Подряпини та синці з часів Сентеніалу вже загоїлися, однак деякі рани були непомітні для людського ока і потребували значно більше часу на зцілення, аніж травмована шкіра чи кістки.

— У Дзеркальному палаці... я бачила видіння.

— Що ти бачила? — спохмурнів Оро.

— Смерть, — відповіла вона. — Він...

Вона спіймала себе на тому, що не бажає вимовляти його ім'я вголос, так ніби це могло викликати його

сюди з його похмурих тіней; так ніби він міг матеріалізуватися прямисінько з її думок.

— Його оточувала темрява, а повсюди лежали мертві тіла. Тіні тягнулися до мене, — вона здригнулася. — Було схоже... на війну.

Було схоже на кінець усього світу.

Пломінь жару пронісся кімнатою, і то було єдине свідчення гніву Оро, адже його обличчя лишалося непроникним.

— Він не вгамується, доки не отримає тебе.

Айла похитала головою:

— Я обрала тебе — і тепер він почувається зрадженим. Може, річ навіть і не в мені самій.

Однак Оро її слова не надто переконали. Вона заплющила очі:

— А навіть якщо і в мені, гадаєш, він почне війну через мене? Ризикне своїми людьми?

— Гадаю, саме так він і зробить, — відповів Оро, замислено відвівши очі. — Айло. Тобі слід почати тренуватися не лише для того, аби потрапити в криівку.

Тренуватися. Вона подумала, що це забагато для людини, яка щодня перемагає саму себе, просто щоб вийти зі своєї кімнати. Раніше вона не була такою. Тренування були закарбовані в її суті, як самоцвіти в руків'ї меча. Вони були частиною її самої.

Нині ж вона почувалася виснаженою. Скоріше морально, аніж фізично. Вона лише хотіла трохи часу на відновлення, але чому одна тільки думка про це змушувала її почуватися найегоїстичнішою людиною на Лайтларку?

На щастя, вона мала ще одну відмовку, крім власної неохоти.